

lege waters
stromen niet

een verzameling dichtjes geschreven in de corona virus tijden door, mij, olenka die de behoefte had om haar gedachten te verlossen van de moeite die meekomt met in een familie- vol huis zitten in polen terwijl je een nuchtere rotterdammer bent die het liefs alleen wil zijn. niks tegen de familie hoor, ik houd van ze.

wanneer je iets opschrijft heeft het waarde

je hebt de woorden gekozen

elke zin

ieder lettertje

de energie er in gestoken om je gedachten fysiek te maken

ze hebben een betekenis

zo niet voor een ander

dan voor jou, de schrijver

voor mij, de schijter

een waarde gelijk aan gezond verstand

ookal dacht ik dat het nooit zo zou zijn

dankjewel bundel

dat ik je heb mogen maken

je zou er sowieso zijn geweest

de tijd wist het al

mijn gedachten zijn labiel

als ik vlieg in mijn dromen
vlieg ik niet rechtdoor

ik vlieg in rondjes

grandioze grazende grotlopers
met slanke ledematen slenterend
die door breedte
zo ver als dik
met eindeloze aandacht
kiezelstenen doorspitten
in het
donker.

barbaars verlangen
naar een knuffel

kippenvet dat van schouderblad
naar buik toe kruipt

met knakkende tenen
een volle blaas
aarselend
niet het moment willen bederven

om nog een lach
nog een zucht
mee te mogen proeven

wat is geluk als niet een moment?
wat als het langer zou duren dan dat?

stel je voor

je bent een mens
je bent alleen
je zit in een kamer
met de lichten uit
je hebt niets nodig voor geluk
geen film
geen hond
geen grap
geen kopje thee
geen kruiswoordpuzzel
wat dan?

wat zou je doen als je vanuit je eigen zelf al gelukkig bent?
niets van buiten nodig hebt voor de vreugde?
niets om naar te streven
niets om voor te leven
je hebt het al behaald

en het is constant
het blijft
het is niet vluchtig
als de blijheid die de rest voelt
nee, jij bent gelukkig

dat waar de mensen door voor gaan

klinkt dat niet als depressie?
of zit ik mis?

zijn depressieve mensen misschien immens gelukkig?

ik wil zo graag alleen zijn

de angst die door mijn hart pompt
die de adrenaline heeft gevormd
is het gat dat tranen doet ontstaan
is het angst? is het verdriet?
dat weet ik niet
de stilte die in mij zit
de algemene
zwakke
lach
die op mijn gezicht doet schijnen
zegt hij genoeg?
ik wil niet dat hij iets zegt
dat is genoeg.

EEN OEVERLOOS SPEL

verstoppen in een weiland
verbergen van de wereld

de kosmos zoekt me niet
en ik wil niet gevonden worden

verdwalen in een radeloze tijd

de kluts kwijt raken
ergens
waar geen kluts ooit is geweest

ik bleef hangen tussen een rilling

evenals

twee golven die van links en rechts op me afkomen

en ik die hier met armen gespreid

voelt hoe ze van vingertop, langs oksel naar borstkas gaan

en tegen elkaar klotsen

in tweestrijd

welke kant ze op moeten

ze vallen neer

mijn voorhoofd is een waterval

mijn voeten worden nat

ik sta in een plas

die in de hete zon verdwijnt

de vissen liggen droog

dat ben ik niet

het verlangen
naar een pareltje

het goddelijke gevoel
van een pareltje

o wat zou het zijn
om een pareltje te vinden

HOOFDELOOSHEID

mijn hersens voelen hol
aldoch gevuld

met een gladde massa
van fluwelen gedachten
gewichtloze zorgen
oneindige 'maakt me niet uit'-heid
zonder moeite
generlei vragen

een membraan van vrede

al is dat het ook niet

pardoes
een steek in mijn atlas
oja
dat was het

alles heeft een massa
zelfs een illusie

je gezicht verbranden
zodat je het gevoel van zonnestralen
niet vergeten kan

als ik heel heel stil lig
ben ik er even niet

daar in het einder van mijn zicht
een idyllisch plaatje
o wat enig
o wat een fraaie
verrukkelijke
vertelling
van het schoonste
onovertroffen verhaal

verleidend
roept het me
een stapje dichterbij
een klein voetje verder
om het scherper te zien
om mee te mogen luisteren
om het ontastbare te tasten
om de geuren te verkleuren

een grijze wolk verschijnt
een grauw volk verschijnt
een regen van tranen
die over hun wallende wangen spoelen
maken het vuil
maken het vies
maken het ranzig

bah
stinkend
goor

een moeder
verschijnt
de moeder
verschijnt
ze lacht ze toe
ze menen dat het applaus is
ze houd ze dom
ze houd ze blind
ze geeft ze hoop
dat als ze zo door zullen gaan
ze iets krijgen

hebberige
walgelijke wezens zijn ze toch
ze hadden alles
ze hebben niks

mamma heeft jullie verlaten
mamma's knuffel is een steek in de wervel
die jullie lam houdt
als lammetje in het weiland
denkend dat het slachthuis niet voor hen bedoeld is

zwakhoofdig zijn we toch

ik mis stil

ik houd van stil

s'nachts is het stil

kris-krossend hersen kreukels rechtekken

ik ben vergeten m'n herinneringsknopje aan te zetten.....

.....nu vergeet ik alles

heb je ook wel eens zo'n dag waar het pijn doet om te lachen?

zo'n dag waar enkel Jaap Fischer je kan kalmeren met zijn woorden-tovenarij?

waar je geen energie hebt om uit bed te komen?

niet omdat je moe bent, maar omdat je geen zin hebt in de mensen in de woonkamer of in de supermarkt.

je hebt gewoon geen energie om je masker op te doen.

ja, een masker noem ik dat.

dat masker in de vorm van een antwoord op een vraag, terwijl je niet wil spreken..

wanneer je lief doet, terwijl je niks voelt..

je staat, terwijl je knieën willen zitten..

je ogen open zijn, terwijl ze vanzelf dichtvallen..

je denkt, terwijl je brein leeg is..

wanneer je je tanden ontbloot voor een lach, terwijl je mondhoekspieren niet aanwezig zijn..

leugens zodat de gene naast je blind door kan.

leugens voor een ander.

leugens voor jezelf.

leugens als een masker.

heb jij die?

ik wel..

buiten mijn zicht is er niets
neen
er is minstens dat wat er wel is
namelijk zeer veel
althans

dat al waar de brillenman zijn lied toeterend ten onder zingt
met tranen die tenderend tikken in het raamkozijn
waar de ezeltjes poseren voor de schilder die hen bekwast

waar het meisje een knuffel schenkt
aan de dansende karkassen van de sprankelende zoutwater vogels
die met een zere kies de lippen afbijten
die ze eigenlijk al lang verloren waren

waar haar sproeten worden bijgegrinnikt
door een kameleon met drie staarten

waar haar lach aardbeizoet is en haar treuzels stout zien

waar mijn hoofd geen rust kan vinden
en slaap niet aan de orde komt

..ik gaap een gaapje en aai haar bol
tотdat ze een appeltje wordt dat in mijn oog vervalt

in de doorlopendheid van de tijd
wordt mijn lontje steeds korter

ik geef op

zonnebloemen

gemaakt tussen 23.03.2020 en

dat was het dan. de bundel is af. corona is over. de wereld is een paradijs waar vogeltjes fluiten
en jij kan er nu je klaar bent met lezen volop van gaan genieten.